

som jeg tilhører, hverken socialt eller politisk, og hvis vore Blade havde faaet Lov til at kritisere hendes Virksomhed paa samme Maade, som de Konservatives og Venstres Blade gjorde, havde det maaske været rigtigt. Der har nemlig fra vor Side ganske sikkert været Grund til Kritik over adskillige Bestemmelser og Paabud, som Frøken Black har udstedt overfor de Medlemmer, som jeg repræsenterer. Jeg skal kun nævne et enkelt Eksempel, nemlig det, at Arbejdsløshedsinspektøren, da 14 Bagersvende i Helsingør strejkede, fratog samtlige 400 Bagersvende, der gik ledige her i København, deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg kan forsikre den højtærede Indenrigsminister, at det var ikke lutter Kærlighedserklæringer, der blev veksllet mellem Arbejdsløshedsinspektøren og mig, om end disse Erklæringer havde et meget varmt Indhold. Men naar jeg ikke tillod mine Medlemmer at fremkomme med offentlig Kritik, var det ud fra det Synspunkt, at en Kritik af Repræsentanter for Arbejdsløsheds-kasserne rettet mod den tilsynsførende vilde ganske spolere hele Administrationen og umuliggøre det Samarbejde, som er nødvendigt, for at Arbejdsløshedsforsikringen kan føres fremad paa et sundt og naturligt Grundlag.

Dette nævnte jeg forleden Dag, og den højtærede Indenrigsminister kom da med en Bemærkning, som jeg maa beklage. Ministeren sagde nemlig følgende: „Jeg føler mig ikke overbevist om, at hun ved alle Lejligheder i sine Afgørelser blev indenfor den Ramme, som ved Arbejdsløshedslovgivningen var lagt.“ Jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt noget saadant om en Embedsmand — eller en Embedskvinde, om man vil —, og det forekommer mig, at naar en Minister udtaler en saa skarp Kritik over en Embedsmand, maa han kunne belægge det med Beviser. Men det hævder jeg er umuligt. Udtalelsen er kun foranlediget ved den Kritik, der har været rejst i Bladene, det er i hvert Fald mit Indtryk. Jeg skal i denne Forbindelse henvise til, hvorledes et Medlem af Venstre i 1918 saa paa Frøken Clara Black. Under Behandlingen af Arbejdsløshedsloven i Landstinget i 1918 udtalte det ærede Medlem af det høje Landsting Hr. Dalsgaard følgende: „At Arbejdsløshedsinspektøren har det rette Syn paa Arbejdsløsheds-kassernes Opgave, nærer jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, og jeg tør ogsaa paastaa, at hun ingen Tilbøjelighed har til at gaa paa Akkord med, hvad hun finder er det rette i det Forhold.

Saa vidt jeg kan skønne, maa det siges, at hun har ledet denne store Institution med den største Interesse og Samvittighedsfuldhed og med megen Dygtighed. Efter den Kritik, som Inspektøren har været Genstand for i det andet høje Ting, har jeg følt mig opfordret til at fremsætte disse Bemærkninger.“

Jeg kan ganske slutte mig til, hvad Landstingsmand Dalsgaard her har udtalt. Jeg kender sikkert lidt mere til Frk. Blacks Virksomhed end den højtærede Indenrigsminister. Det har ikke været lutter Sol-skin, der har hersket ved vore Sammenkomster. Naar Arbejdsløsheds-kasserne alligevel sætter Frk. Black højt, er det, fordi de altid til Trods for, at mangfoldige Afgørelser er gaaet os imod, har haft det bestemte Indtryk, at Frk. Black har haft Interesse for Samfundet og den offentlige Arbejdsløshedsforsikring. Jeg beklager altsaa, at den højtærede Indenrigsminister kom med denne Bemærkning, og jeg beklager det ogsaa af Hensyn til de Masser af Repræsentanter, der staar bagved mig. Jeg vil gerne udtale min bedste Tak til Frk. Black, naar hun nu træder fra, for det Arbejde, hun har udrettet for Arbejdsløshedsforsikringen. Der er adskillige her, der ved, at vi har haft mangfoldige Sammenstød. Men jeg har hver Gang bøjet mig for den Interesse, som Frk. Black nærede for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdernes Sag.

Saa vil jeg gøre en Bemærkning som Svar paa Ministerens Spørgsmaal om Arbejdsløsheds-kassernes loyale Stilling overfor den nye Arbejdsløshedsdirektør. Jeg vil give den højtærede Minister det Raad ved Besættelsen af denne Post at søge at finde en Mand eller Kvinde, hvem det nu skal være, med Storsyn og en saadan Forstaaelse af den Gerning, han gaar ind til, at han ikke føler sig som en Politimester overfor Arbejdsløsheds-kasserne, men føler, at han repræsenterer Kasserne samtidig med, at han er Statens tilsynsførende. Hvis den højtærede Minister kan finde en saadan Person, kan jeg paa Kasserne Repræsentanters Vegne tilsige denne den loyaleste Støtte til et Samarbejde til Gavn for Arbejdsløshedsforsikringen.

Sven: Da der sikkert er et almindeligt Ønske om snarest at naa til en Afslutning af Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag, skal jeg indskrænke mig til at anbefale mine Meningsfæller at stemme for de stillede Ændringsforslag. Jeg kan trygt gøre det, fordi disse Ændringsforslag efter min Formening ikke rører ved de Principper,